

Drsný, srdcervoucí příběh o zradě a krvavé pomstě.

JOHN GWYNNE
autor série *Věrní a padlí*

MUČEDNÍK

ANTHONY RYAN

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Martyr

Copyright © 2022 by Anthony Ryan

All rights reserved including the rights of reproduction

in whole or in part in any form

Cover design by Lauren Panepinto

Cover illustration by Jaime Jones

Cover © 2022 Hachette Book Group, Inc.

Map by Anthony Ryan

Translation © Tomáš Jeník, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2327-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2328-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2329-0 (MobiPocket)

*Věnováno památce zesnulého Lloyda Alexandera,
autora Kronik Prydainu, jenž jako první
otevřel dveře dokořán a pozval mě dál.*

OSOBY A OBSAZENÍ

- Alwyn Písař** — zbojník, písař a později suplikant šermíř kompanie Úmluvy
- Evadine Courlainová** — urozená kapitánka kompanie Úmluvy, komunikantka a později aspirantka v Úmluvě mučedníků
- Celynne Cohlsairová** — vévodkyně z Alundie, manželka vévody Oberhartha, dcera vévody Guhltona
- Oberharth Cohlsair** — vévoda z Alundie
- Roulgarth Cohlsair** — rytíř konstábl Alundie, mladší bratr vévody Oberhartha
- Ducinda Cohlsairová** — dcera Oberhartha a Celynne
- Merick Albrisend** — baron z Lumenstoru, synovec Oberhartha Cohlsaira
- Guhlton Pendroke** — vévoda z Althiene, otec vévodkyně Celynne
- Erchel** — zabitý zbojník s odpornými spády
- Shilva Sahkenová** — velitelka zbojnické tlupy, přítelkyně zbojnického krále Deckina Scarla
- král Tomas Algathinet** — vládce Albermaine
- princezna Leannor Algathinetová Kevilleová** — sestra krále Tomase
- Ehlbert Bauldry** — rytíř proslulý svým válečnickým uměním, šampion krále Tomase
- Altheric Courlain** — zkušený a vysoce postavený rytíř, otec Evadine
- luminant Durehl Vearist** — nejvýše postavený duchovní Rady luminantů, řídicího orgánu Úmluvy mučedníků

- ascendant Arnabus** — významný duchovní Úmluvy mučedníků a poradce princezny Leannor
- aspirantka Viera** — duchovní a hlavní knihovnice knihovny Úmluvy v Athiltoru
- Alfric Keville** — syn princezny Leannor a zesnulého lorda Alferda Kevillea
- Magnis Lochlain** — Pretendent trůnu Albermaine, rovněž známý jako „Pravý král“
- Lorine Bloussetová** (dříve Lorine D'Ambrilleová) — vévodkyně z Shavinské marky, bývalá milenka zbojnického krále Deckina Scarla a známá Alwyna Písaře
- Albyrn Panoš** — suplikant kapitán kompanie Úmluvy
- Ofhla Kurganová** — suplikantka kaprálnice kompanie Úmluvy
- Delric Jilohor** — suplikant a léčitel kompanie Úmluvy
- Pytlová vědma** — caerithská čarodějka a léčitelka, o níž se říká, že za pytlovinou skrývá ohyzdnou tvář. V caerithském jazyce rovněž známá jako *Doenlisch*
- Wilhum Dornmahl** — zdiskreditovaný rytíř přeběhlík, jenž sloužil Pretendentovi. Přítel Evadine z dětství. Voják kompanie Úmluvy.
- Eamond Astier** — bývalý novic suplikant a dobrovolný člen Jízdní stráže kompanie Úmluvy
- Ayin** — příslušnice kompanie Úmluvy a páže lady Evadine Courlainové
- Juhlina** (rovněž známá jako Vdova) — bývalá členka poutnické sekty Oblíbenců, příslušnice kompanie Úmluvy
- Šipař** — bývalý pytlák a voják kompanie Úmluvy
- Dlaždič** — bývalý zbojník a voják kompanie Úmluvy
- Aurent Vassier** — zdatný řemeslník a stavitel obléhacích strojů, ve službách princezny Leannor
- Liahm Lesák** — bývalý dřevorubec, člen Chudinské výpravy a voják kompanie Úmluvy

- Elfons Raphine** — menší alberiský pán a velitel žoldněřské kompanie při alundijském tažení, později královský protektor Alundie
- Sekáč** — alundijský povstalec a lapka s proradnou povahou
- Uhlla** — náčelnice caerithské vesnice
- Kuhlin** — caerithský lesník, Uhllin vnuk
- Lilat** — caerithská lovkyně, Uhllina praneteř
- Eithlisch** — mocný a významný caerithský čaroděj
- Estrik** — voják kompanie Úmluvy, kaprál kastelán Walvernského hradu, později Mučednické skály
- Desmena Lehvilleová** — povstalecká rytířka ve službách Pretendenta Magnise Lochlaina

CO SE DĚLO PŘEDTÍM...

Zpráva pro Radu luminantů Východní reformované úmluvy mučedníků — poznámka archiváře: pouze fragmenty. Datum a autor neznámí.

Požehnaní bratři z Rady.

S mimořádným nadšením vám oznamuji následující novinu: domnívám se, že se mi do rukou dostaly právě osobní záznamy sepsané rukou osoby opředené těmi nejtemnějšími legendami — samotného Alwyna Písaře.

Hned po dokončení práce vám samozřejmě zašlu úplný přepis Písařova vyprávění. Nyní, po pročtení rukopisu v celé jeho zhoubné délce, vám však již mohu poskytnout shrnutí jeho obsahu. Spoléhám na vaši nezměrnou laskavost, že neodsoudíte tohoto ubohého učence za to, že pouze uvádí Písařovy lži. Ujišťuji vás, že má duše zůstává neposkvřena herezí.

Nikoho zajisté nepřekvapí zjištění, že je Alwyn Písař mrzkého původu. Narodil se v nevěstinci, nikdy nepoznal matku ani otce a tvrdí, že jméno mu dali po bordelmajstrově oblíbeném vepři. V mládí jej z nevěstince vyhnali a on zcela přirozeně zapadl do tlupy ničemů, která sužovala kraj zvaný Shavinská marka, jenž se nacházel v jednom západním pobřežním vévodství tehdejšího království Albermaine.

Vůdce té bandy lotrů se jmenoval Deckin Scarl a říkal si zbojnický král. Existenci této osoby mohu potvrdit, neboť se o něm zmiňuje mnoho dochovaných balad a příběhů z tohoto kraje, stejně jako o jeho půvabné, ale pletichářské milence Lorine D'Ambrilleové. Podle Písaře

byl Scarl neuznaným levobočkem místního vévody, jenž nedlouho poté přišel o hlavu za zradu krále Tomase Algathineta, vládce Albermaine. Scarl se dozvěděl o smrti svého otce od tlupy fjordgeldských uprchlíků pod vedením vzdělané mladé ženy jménem Berrine Jurestová, o níž bude ještě řeč. Scarl byl nelitostný a prohnáný, ale také nadmíru ctižádostivý, a tak zosnoval plán na svržení nově jmenovaného vévody. Byl však zrazen a na jeho zbojnickou tlupu si počíhali královští vojáci pod vedením obávaného krále šampiona sira Ehlberta Bauldryho. Alwynovi, jak je u havěti zvykem, se podařilo z následného masakru vyvážnout, přičemž na útěku zavraždil jednoho ze svých bývalých druhů.

Pronásledován podivným pocitem věrnosti, jakousi oddaností týraného psa ke krutému pánovi, doputoval Alwyn do hradu, v němž Scarla věznili — právě včas, aby stihl jeho popravu. Následně nedokázal odolat neřestným svodům a rozhodl se zármutek utopit v pití, což vyústilo v jeho vlastní zajetí královskými vojáky. Po důkladném výprasku by jej bývali oběsili, kdyby osobně nezasáhl sir Althus Levalle, rytíř velitel Královské kompanie. Sir Althus sice Alwyna zachránil před oprátkou, ale neušetřil ho pranýře a mnoha hodin týrání místní chátrou. Po skončení toho očistce sir Althus Alwynovi vysvětlil, že ho ušetřil jen kvůli dřívější známosti s Deckinem Scarlem, s nímž sloužil ve vévodských válkách. Alwyn měl zůstat naživu, ale jen pokud dokáže přežít nechvalně proslulou Bář, strašlivý podzemní důl, z něhož nikdy nikdo nevyvázl živý.

Alwynova náklonnost k nepravdám se jasně projevuje při líčení cesty do Bář. Tvrdí, že jej tam vzal caerithský žalárník známý jako řetězník, muž údajně obdařený nepřirozenou schopností slyšet hlasy mrtvých. Připisují to Písařově touze oživit svůj příběh fantaskními nesmysly, ačkoliv jeho hrůza z onoho caerithského mystika působí přesvědčivě. Při této cestě se Alwyn seznámil s mladou zlodějkou jménem Toria a vzniklo mezi nimi hašteřivé přátelství, které nicméně vydrželo několik let.

V Báni měl Alwyn velké štěstí, protože si jej vzala pod ochranu Sihlda Doisselleová. Ascendantku Sihldu, jak jistě víte, pozhnaní bratři, považují nižší odnože Úmluvy za mučednici. Často je uváděna jako exemplární příklad toho, jak je důležité lpět na pravdě tváří v tvář proradné autoritě, jelikož byla kvůli údajně falešným obviněním z vraždy odsouzena do Báně. Ani uvěznění však Sihldu patrně neodradilo od vytvoření kongregace věřících ze spoluvězňů. Písařova legenda se hemží odkazy na vzdělávání pod Sihldiným dohledem a jeho vlastní líčení neopouští žádnou pochybnost o tom, že nebyť jí, nikdy by mu neříkali Písař. Pouze jí vděčí za znalost písma a učené dovednosti a pod jejím pečlivým vedením dospěl k závěru, že Deckinovu tlupe zradila Lorine D'Ambrilleová. Ze Sihldiných rtů také vyšlo další nesmírně důležité tajemství, jež mělo být později odhaleno. Ačkoliv mu projevovala značnou přízeň, domnívám se, že kdyby znala skutečnou povahu tvora, jehož si hřeje na prsou, byla by mu hned při prvním setkání zatnula do hlavy krumpáč.

Díky Sihldiným chytrým intrikám a hornické práci její kongregace se Alwynovi po dlouhých čtyřech letech podařilo z Báně uprchnout. Popisuje, jak se Sihlda obětovala, aby mu umožnila utéct, jak se za ní zasypal tunel a zahubil ji i celou její kongregaci s výjimkou zbožného surovce jménem Sládek a prostořeké, ale vždy věrné Torii. Všem třem se společně podařilo vyhnout pronásledovatelům a utéct do azylového města Callintoru. Tam Alwyn přesvědčil místního ascendanta, aby jim poskytl azyl výměnou za opis Sihldina doznání, jež je pro kteréhokoliv duchovního nanejvýš cenným dokumentem.

Se znalostí písma a v mnoha oblastech vzdělaný zůstal Alwyn hluboko v srdci krutým lapkou. Projevilo se to, když ve městě zpozoroval bývalého zbojnického druha jménem Erchel. Domníval se, že se Erchel — odpudivé stvoření s bestiálními spády — podílel na Lorině zradě, a rozhodl se z něj pravdu vypáčit mučením. Než k tomu však dostal příležitost, byl Erchel za své zvrhlé zvyky vykastrován, o což se postarala jistá Ayin, laskavá dívčina, která prostoduchostí maskovala

sklon drasticky řešit nevíтанé výpady sexuálních násilníků. Přestože Erchela nezabil, byl krátce nato Alwyn obviněn z jeho vraždy. Naštěstí pro něj právě tehdy došlo k nejosudovějšímu setkání jeho života.

Switek oživlé mučednice Evadine Courlainové uvádí, že tou dobou skutečně zavítala do Callintoru. Pověřena úkolem sebrat první kompanii Úmluvy, jež by potřela Pretendentovu vzpouru, přijela mučednice Evadine verbovat vojáky mezi lotry skrývajícími se v azylovém městě. Vedeni nikoliv pravověrností, nýbrž touhou uniknout oprátce, narukovali Alwyn a jeho dva společníci do služeb mučednice Evadine. Připojila se k nim i bezelstná Ayin, vůči níž se Alwyn choval podivně ochrannitelsky. Existuje řada příběhů, které popisují Písařovo patrně nefalšované hrdinství v následné bitvě na Poli zrádců, ale jeho vlastní líčení vykresluje obraz zdráhavé, byť bezpochyby účinné účasti. Potvrzuje rovněž široce sdílené přesvědčení, že v jednom okamžiku zachránil mučednici Evadine život.

Většina Pretendentova vojska byla ten den rozprášena a zmasakrována, Evadine se však podařilo ušetřit tohoto osudu sira Wilhuma Dornmahla, svého přítele z dětství. Wilhum byl označen za zrádce, zba-ven všech titulů, ale vstupem do kompanie Úmluvy si zachránil život.

Po skončení bitvy Alwyn vyhledal caerithskou léčitelku známou jako Pytlová vědma a pošpinil svou duši tím, že ji požádal, aby uzdravila Sládka, smrtelně raněného otráveným šípem. Pytlová vědma dostala své jméno kvůli zvyku nosit na hlavě pytel, jímž pravděpodobně maskovala odpudivou, zohyzděnou tvář. Než slíbila, že Sládka vyléčí, nabídla Alwynovi obchod: výměnou za uzdravení svého přítele musí z jejích rukou přijmout starodávnou knížečku napsanou nerozluštitelným písmem. Alwyn nic nechápal, ale souhlasil, a Sládek se dožil rána. Přesná povaha surovcova uzdravení není zaznamenána, ale je zřejmé, že je Alwyn připisuje nadpřirozeným schopnostem Pytlové vědmy.

Zde se líčení překrývá s přijímanou verzí příběhu mučednice Evadine o výpravě kompanie Úmluvy na sever do přístavu Olversahl

v nepokojném vévodství Fjord Geld, kde hrozilo povstání a nájezd pohanských Ascarlanů. V Olversahlu se Alwyn znovu setkal s Berrine Jurestovou, jež se mezitím stala knihovnicí v proslulé knihovně krále Aerika. Alwyn ji přesvědčil, aby přeložila knihu od Pytlové vědky, a dozvěděl se, že je psána archaickým typem caerithského písma a obsahuje téměř doslovné líčení jejich předchozího setkání v Shavinském hvozdu. Než se mohl Alwyn o knize dozvědět víc, zaútočila na Olversahl horda rozběsněných Ascarlanů. Mučednice Evadine utrpěla v boji s osobou známou jako Tielwald těžká zranění, ale Alwyn s Wilhumem ji zachránili. Přeživší příslušníci kompanie Úmluvy odpluli na dobytých ascarlanských lodích, ale Olversahl a jeho proslulá knihovna padly za obět pohanským plamenům.

Po příjezdu do přístavního města Farinsahlu ležela mučednice Evadine několik dní na smrtelném loži, dokud se Alwyn a kapitán Panoš z kompanie Úmluvy nespikli a nezaprodali své duše výměnou za její uzdravení: Alwyn měl vyhledat Pytlovou vědku a přemluvit ji, aby milovanou velitelku vyléčila. Při pokusu nalézt Pytlovou vědku se však Alwyn záhy dostal do zajetí řetězníka. Ten mu už roky usiloval o život, protože jej hlasy domnělých duchů přesvědčily, že Alwyn jednoho dne způsobí jeho záhubu. Přivázaný ke stromu mohl Alwyn jen snášet řetězníkovo týrání a čekat na smrt. V tu chvíli se na scéně objevila Lorine D'Ambrilleová, jež se mezitím stala vévodkyní z Shavinské marky, a prozradila Alwynovi, že se za účelem jeho zajetí spojila s řetězníkem. Dále uvedla, že ona Deckina Scarla nezdadila, že léčku v Mechovém mlýně zosnoval muž jménem Honec, kterého už kdysi dávno osobně zabila. Aby dokázala, že mluví pravdu, zabila řetězníka, čímž Alwynovi zachránila život, ale zároveň jej potrestala za neuvážlivá slova a nechala jej přivázaného ke stromu.

Smrti hladem nakonec Alwyna ušetřil příchod Pytlové vědky. Osvobodila jej, vzala si zpět svou knihu a spolu s ní dostala i Berrinin návod na její překlad. Zároveň odhalila, že tvář ukrytá pod pytlem není ani zdaleka zohyzdění. Společně se vrátili do Farinsahlu, kde —

ač to mé pravověrné srdce velice tíží — se Alwyn Písař zúčastnil tajemného rituálu, který lady Evadine zachránil před bezprostřední smrtí. Alwyn naznačuje, že její vzkříšení rukou serafilů bylo pouze delirickým blouzněním. Své rouhání dále zhoršuje tvrzením, že jej s oživlou mučednicí spojovala jakási tělesná touha. Doufám, pozhnaní bratři, že nyní již chápete, proč je nezbytně nutné, aby tento spis směly spatřit jen oči těch nejzbožnějších.

Písařovo vyprávění se překvapivě shoduje s posvátným textem v následném líčení slavného projevu mučednice Evadine k věrným ve Farinsahlu i hanebného spiknutí, při němž byla přepadena a unesena služebníky koruny, kteří se obávali jejího mučednictví. Alwyn oficiální verzi dokonce doplňuje o zajímavé podrobnosti, jako je například smrt Sládka rukou únosců mučednice Evadine. V tomto okamžiku rovněž Alwyn ukončil své spojenectví s Toriou, jež se před blížící se krizí rozhodla uprchnout na palubě pašerácké lodi. Alwyn tvrdí, že s ní odmítl odplout, protože ucítil, že jej s oživlou mučednicí spojuje jakési tajemné pouto. Vzhledem k jeho povaze bych to spíš připsal jeho darebáckému citu pro potenciálně lukrativní kšeft.

Bez ohledu na osobní pohnutky Alwyn doprovázel kompanii Úmluvy k hradu Ambris, kde málo známý klerik jménem Arnabus řídil zinscenovaný proces s mučednicí Evadine. Na základě falešných obvinění ze zrady a rouhačství hrozilo oživlé mučednici oběšení, dokud se Alwyn, oděný ve zbroji vypůjčené od Wilhuma Dornmahla, neprotlačil do popředí davu a nevyužil svého práva zpochybnit verdikt a žádat rozsouzení sporu bojem. Tato část příběhu mučednice Evadine je tak důkladně doložena z dalších zdrojů, že ji nelze rozporovat — Alwyn Písař ten den skutečně svedl boj s rytířem velitelem sirem Althusem Levallem a vydobyl si značné uznání, protože dokázal proslulému a zkušenému rytíři poměrně dlouho vzdorovat. Při tomto klání rovněž Alwyn odhalil tajemství, jež mu svěřila ascendanka Sihlda Doisselleová, ono tajemství, za něž byla uvržena do Báně — že

král Tomas Albermainský je ve skutečnosti levobočkem svého šampiona a nemá na trůn nejmenší právo.

Rozzuřený rytíř velitel nakonec Alwyna přemohl a před smrtícím úderem jej zachránil jen včasný zásah oživlé mučednice. Lady Evadine seskočila z popraviště a uzmutým mečem srazila sira Althuse k zemi. Vzápětí podnikla spojená vojska Úmluvy a pravověrných kmánů útok na Královskou kompanii. V nastalém zmatku mučednice Evadine a její stoupenci odnesli polomrtvého Alwyna zpátky do lesa, kde prožil své nevyčválané mládí. Mučednice a zbojník tak spojili síly v povstání proti koruně. Mohlo však takové spojení přetrvat?

ČÁST PRVNÍ

Tu otázku jsem slyšela mnohokrát, byť vždy jen šeptem: „Ascendantko, opravdu se Pohroma stala? Opravdu serafilové seslali na zemi oheň a zkázu, aby ji očistili od malecitů? Dá se věřit tomu, že při tom ohnivém vykoupení tisíce lidí zahynuly a slavná města padla?“ Má odpověď, byť mě za ni mnozí odsoudí, vždy zněla: „Co na tom záleží?“

*Z Doznání ascendantky Sihldy Doisselleové,
zaznamenáno sirem Alwynem Písařem*

PRVNÍ KAPITOLA

Ve snu na mě čekal Erchel. Ze všech těch mrtvých duší, jimiž se moje vzpomínky hemžily, si moje podvědomí vybralo právě jeho. Nemohla to být sladká, nenechává Gerthe. Ani Deckin, obávaný, šílený, ale občas i moudrý zbojnický král. Ani vírou poblouzněný, otravný Podkoní, jehož jsem jedné zasněžené noci před mnoha lety zamordoval. Ne, vítal mě Erchel s vilným úšklebkem na rtech, zkažené zuby se mu leskly v mrtvolně bledé tváři a z potrhané látky v rozkroku mu odkapávala krev. Přestože se usmíval, poznal jsem, že mě nevidí moc rád. Na druhou stranu taková kastrace by jistě nakyselila i toho nejlaskavějšího člověka, a Erchel nikdy v životě laskavostí neoplýval.

„Přišel ses kouknout, Alwyne?“ zeptal se a hlava se mu pohupovala na vychrtlém krku. Při řeči se mu krk protahoval a kroutil jako had a zněl spíš jako zoufalý žebrák než jako vykastrovaný sadista s touhou se mstít. „Přišel ses kouknout, cos udělal, co?“

Jeho ruce — s delšími a hubenějšími prsty, než jsem si pamatoval — zašátraly na náloketníku mojí plátové zbroje a zanechaly na kovu krvavé šmouhy.

„Tak z tebe je teď rytíř, jo?“ zasyčel potměšile a hlava se mu na prodlouženém krku zakymácela. „Vysoko jsi vystoupal. Mnohem výš, než kdy mohl nebohý Erchel. Dost vysoko, abys našel nějaký drobák pro starého přítele.“

„Nejsem rytíř,“ ohradil jsem se a vyškulbl ruku z jeho sevření, které i přes plátovou zbroj zabořilo. „A nikdy jsme nebyli přátelé.“

„Nebud' takový škrť, poděl se s chudákem Erchelem.“ Mrzutě se šklebil, dřepł si a rukou s přerostlými prsty si sevřel krvavou spoušť v rozkroku. „Přišel jsem o veškerý nádobíčko, pamatuješ? Nechals tu malou čubku, aby mi ho ufikla.“

„Já ji nenechal,“ připomněł jsem mu. „I když nemůžu tvrdit, že bych se ji býval snažil zastavit.“

Zatnul zuby a vydal zvuk, který zněl jako groteskní směsice smíchu a zasyčení. „Dostane, co jí patří,“ ujistil mě, zuby mu zaskřípaly a cosi temného a vlhkého se zazmítalo v tmavé dutině jeho úst. „Ty se o to postaráš.“

Najednou mě popadł strašný vztek, sáhl jsem po meči a vytrhl ho z pochvy a zjistil jsem, že se Erchel bleskově přemístil mimo dosah mojí čepele. „Pojď, pojď,“ pobízěl mě. „Copak nechceš vidět, cos způsobil?“

Poryv větru zahalil chomáče zdupané trávy kolem nás závojem mlhy a Erchela změnil v nezřetelnou shrbenou postavu. Šel jsem za ním a půda mi pod nohama měkce čvachtala, poháněla mě zvědavost a touha seknout ho, což bylo potěšení, které mi bdělý svět odepřel. Došlo mi, že se brodíme močálem, ale to místo jsem nepoznával. Obešla nás hustá mlha, která zahalila všechny orientační body kromě pokřivených stínů kamenitých mohyl, které se zvedaly z bažiny; tiché, nehybné příšery číhající v šeru. Ať jsme byli kdekoliv, já to místo neznal.

Erchel se mi v oparu brzy ztratil a já jsem nějakou dobu bezcílně bloumal močálem, dokud mě jako maják nepřivábil slabý skřek nějakého neviditelného zvířete. To volání jsem neznal, mísil se v něm řezavý sykot s hrdelním křikem, postupně sílil a přidávaly se k němu další, až vytvořily disharmonický sbor. Jeho zdroj mi prozradil další poryv větru, který rozehnal mlhu a odhalil velkého ptáka sedícího na napůl ponořené mrtvole. Ještě nikdy jsem takového ptáka neviděl, velký byl jako orel, ale neměl nic z jeho majestátnosti. Stejně jako snovému Erchelovi se mu kymácela hlava na prodlouženém krku

a nad krví potřísněným zobákem, který připomínal zahnutý sekáček na maso, mu zlověstně svítily dvě vypoulené hladové oči. Pták otevřel zobák a vydal další odpudivý skřek, který se vzápětí vydral z mnoha dalších ptačích hrdel.

„Slyšel jsem, že se jim říká supi,“ prozradil mi Erchel, a když v mojí tváři uviděl výraz zděšeného znechucení, oči se mu zaleskly potěšením.

Rozhlížel jsem se a všude okolo viděl ptáky obsypaný močál, který se v dálce ztrácel v oparu. Byly jich stovky, možná tisíce. Ustavičně natřásali křídly, pohupovali hlavami a otevírali zobáky, aby připojili hlasy k mocnému sboru.

Měli hodně o čem zpívat, protože dostali naservírovanou skutečně bohatou hostinu mršin. Ač bylo ptáků vskutku úctyhodné množství, mrtvol se kolem válelo ještě víc. Napůl vyčnívaly z kalné bažinaté vody. Leželi tam vojáci a na jejich zbroji se matně leskly paprsky cloněného slunce. Jiné mrtvoly patřily kmánům, včetně dětí a starců. Tu a tam jsem zahlédl jasné barvy urozeného oděvu. Všichni zemřeli násilnou smrtí a močál zrudl krví, která prýštila z jejich četných ran.

„Tohle, Alwyne,“ oznámil mi Erchel s pisklavými zahihňáním, „tohle je tvoje dílo...“

Strašlivě jsem zařval a vrhl jsem se na něj s napřaženým mečem, abych ho rozsekal. Ale jak to v mých snech často bývalo, nic z toho nebylo. Erchel zmizel a má čepel protála jen vzduch.

„Zachránil jsi ji, jak víš.“

Otočil jsem se a uviděl za sebou jeho přikrčenou šklebící se postavu. Z tváře mu číselo stejné zlovolné potěšení, jako když padl na nějakou živou bytost, kterou mohl mučit.

„Zachránil jsi Oživlou mučednici,“ začal posměšně prozpěvovat. „A stvořil jsi svět plný mrtvol...“

Zvedl jsem meč do výšky prsou, uchopil jílec oběma rukama a hodlal jsem toho potměšilého bídáka bodnout přímo do zářícího,

nemrkajícího oka. Opět se rozplynul, než jsem stačil bodnout, a vzápětí se mi zhmotnil za zády a zasypal mě dalšími posměšky.

„Čeho myslíš, žeš tím dosáhl?“ vyptával se a z hlasu mu sálala parodie na opravdovou zvědavost. Stál ve vodě vedle supa, který zatím lačně cupoval mrtvolu, na níž se usadil. „Vážně sis myslel, že tenhle svět vylepšíš, když ji v něm zachováš?“

„Drž hubu!“ zavrčel jsem a postoupil k němu blíž.

„Copak ses od ascendantky Sihldy nic nenaučil?“ ptal se Erchel, káravě při tom povytahoval obočí a prodloužený krk mu zvedal hlavu do nepřirozené výšky. „Jak ta by se za tebe styděla, kdyby tě teď viděla...“

Ze rtů se mi vydral řev, vrhl jsem se na něj a širokým bočním sekem jsem mu chtěl srazit hlavu z hadího krku. Místo toho jsem po hlavě sletěl do bahnitě vody a tíha zbroje mě táhla pod hladinu. Zpanikařil jsem a začal kolem sebe zběsile mlátit, zahodil jsem meč a dral se nahoru k hladině. Když se mi konečně zase podařilo se nadechnout, čekal tam na mě opět Erchel a na rameni mu seděl sup. Obloha nad jeho hlavu potemněla, jak se ostatní ptáci zvedli ze země a vytvořili hustý, vířící mrak.

„Moji přátelé tě nedorazí hned,“ ujistil mě smrtelně vážným hlasem Erchel, načež se široce usmál: „Minimálně mi dopřejí potěšení sledovat, jak ti vyklovou koule. Zajímalo by mě, jestli budeš ječet stejně hlasitě jako já.“

Se zaskřehotáním se mu obrovský pták zvedl z ramene, rozepjal křídla a skočil na mě, roztáhl spáry, zaťal mi je do hlavy a svou vahou mě zatlačil zpátky pod hladinu. Klesal jsem ke dnu a pták mě dál pevně držel, jeho spáry cupovaly ocelové pláty, jako by byly z papíru, zobák se mi zarýval pod kůži, trhal maso, trhal, trhal...

„Alwyne!“

Ohnal jsem se rukou, abych odrazil zoban, jenž mi rval kusy masa z předloktí, ale místo toho jsem sevřel prsty kolem měkkého lidského zápěstí. Překvapené vyjeknutí zahnal sen a z víru rudé vody se vyno-

řila Ayinina zamračená tvář. Chvíli jsem zíral do jejích nechápavých očí, potom mě olízl zimní chlad a smysly mi zaplavily důvěrně známé zvuky a pachy ranního tábora.

„Zase se ti něco zdálo?“ zeptala se Ayin s pohledem výmluvně upřeným na ruku, kterou jsem stále ještě svíral její zápěstí.

„Promiň,“ zamumlal jsem a pustil ji. Posunul jsem se na haldě kožešin a látek, které tvořily moji postel, sedl si a prohrábl si rukou rozčuchané vlasy. Hlava mi třeštila, což byl stav, který mě neopouštěl od chvíle, kdy jsem před dvěma týdny přišel k vědomí. Byla to vzpomínka na sira Althuse Levalleho, zabitého a neoplakávaného rytíře velitele Královské kompanie. Vůči jeho povaze můžu mít spoustu výhrad, ale o síle jeho paže se pochybovat nedalo.

„Mně už se nic nezdá,“ oznámila mi Ayin. „Od té doby, co mi kapitánka požehnala.“

„To je... dobře,“ odpověděl jsem a rozhlížel se po malé zelené lahvičce, kterou jsem míval poslední dobou pořád po ruce.

„Měl bys ji taky požádat, aby ti požehnala,“ radila mi Ayin. „Pak by se ti nic nezdálo. O čem se ti vlastně zdálo?“

O chlapovi, kterému jsi celkem nedávno ufikla koule. Spolkl jsem tu jízlivou odpověď, než mi přišla na jazyk. Ayin sice uměla být otravná, ale nezasloužila si tak drsnou připomínku svého dřívějšího já. I když vzhledem k tomu, co provedla tomu ascendantovi ve Farinsahlu po Evadinině únosu, jsem si už zdaleka nebyl jistý, že ji někdejší sklony dočista opustily.

„Slyšela jsi někdy o supovi?“ zeptal jsem se místo toho.

„Ne.“ Nechápavě zamrkala a pokrčila rameny. „Co je to?“

„Patrně velký hnusný pták, který žere mršiny.“

Když jsem pod stočenou dekou, která mi sloužila místo polštáře, nahmatal zelenou lahvičku, tiše jsem si oddechl. Suplikant Delric nazýval její obsah svým „šálivým elixírem“, protože dokázal zahnat bolest, ale neměl žádné léčivé účinky. Šálivý, nešálivý, já byl té hořké olejnate tekutině neustále vděčný za to, jak rychle dokázala zahnat

tepavou bolest hlavy. Delrikova tvář byla tím prvním, co jsem po dlouhém, výpraskem vyvolaném spánku spatřil, a vyzářovalo z ní znepokojivé překvapení. Chvilí mi obratnými prsty opatrně dloubal do hlavy, tu a tam zabručel, když přejížděl po různých hranách a hrbolech; zvláště jeden u něj vzbuzoval zvýšený zájem.

„Ten hajzl mi rozbil hlavu, co?“ zeptal jsem se, když jeho prsty delší dobu setrvaly na jednom místě.

„Ano,“ odpověděl zcela bez obalu. „Ale zdá se, že se to hojí.“ S tím mi podal zelenou lahvičku a nařídil, abych se k němu každý den vrátil, aby mi znovu prohmatával lebku. A také jsem za ním měl hned přijít, kdyby mi zničehonic začala téct krev z nosu nebo uší.

„Učení,“ prohlásila Ayin a posunula si brašnu z ramene do klína. „Mám trochu nového inkoustu a pergamen.“

Zašklebil jsem se, lokl si z lahvičky a zase ji zašpuntoval. Delric mě varoval, že když to s tím elixírem budu přehánět, stanu se jeho otrokem, ale přesto to byl den co den boj, abych odolal a nespolykal hořkého nápoje tolik, kolik by můj jazyk dokázal snést.

„Odkud?“ zeptal jsem se a zastrčil lahvičku zpátky pod polštář.

„Lidi z Ambriside přinesli dnes ráno další zásoby. A taky dorazila další várka dobrovolníků. Spočítala jsem je.“ Sáhla do brašny a vytáhla kus pergamenu s několika sloupci lopotně načmáraných čísel. „Celkem je jich tisíc sto osmdesát dva.“

Armáda to ještě není, pomyslel jsem si. Ale za měsíc dva může být. Ta myšlenka vyvolávala nepříjemné otázky ohledně nevyhnutelné reakce vévody Elbyna a především krále Tomase na to, že se v Shavinském hvozdu srocuje tolik oddaných následovníků Oživlé mučednice. Popravdě řečeno, den za dnem mě překvapovalo, že naši zvědové ještě nezaznamenali v okolí žádný pohyb královských nebo vévodských vojsk.

„Učení,“ zopakovala Ayin a na znamení, že se nenechá odbýt, mě dloubla do ramene. Po několika dnech výuky čtení, psaní a počítání jsem zjistil, že je až překvapivě dychtivá a pozorná žačka. Většina

kmánů považovala čtení a psaní za jakési tajemné umění, jímž vlád-
nou jenom duchovní a vzdělanější šlechtici. V tom se od nich Ayin
zprvu nelišila a na písmena, která jsem ji nechal přepisovat, zahlížela
s podezíravou nechápavostí. Když však vstřebala základní ideu, že ty
podivné čmáranice vlastně představují části zvuků, které se dají po-
skládat do slov, brzy její zdrženlivost vystřídalo nadšené porozumění.
Stále ještě psala neohrabaně a kostrbatě, ale číst už začala pozor-
hodně plynně a na rozdíl od mých čtenářských začátků jí nedělala
větší potíže ani správná výslovnost samohlásek.

„Nedokončili jsme první zjevení mučedníka Stevanose,“ připomně-
la mi a vytáhla z brašny svitek. Při jejím učení jsem přejal Sihldinu
metodu, při níž recitovala a přepisovala klíčový text Úmluvy a já jí
průběžně opravoval pravopis a gramatiku. „Právě jsme se dostali
k části, kde odolal svodům malecitské děvky Denishy.“

Ayin v dychtivém očekávání rozvinula svitek a já se neubráníl my-
šlence, jak bizarně nesourodý uzlík protikladů ta dívka představuje.
V mnoha směrech zůstávala bezelstným dítětem, nevinným jako ne-
mluvně vydané napospas divokému zmatku tohoto světa. Ale zároveň
to byla několikanásobná vražedkyně, která projevovala jen velmi málo
lítosti nad svými činy. Byla absolutně oddaná Evadine, naší požehta-
né kapitance a Oživlé mučednici, a navrch projevovala značný zápal
pro některé odpudivější prvky učení Úmluvy, které mě samotného
docela znepokojovaly, zvláště pod dojmem onoho snu.

„Myslím, že dneska zkusíme něco jiného,“ prohlásil jsem a sáhl
po botách.

Vyšli jsme z dutiny mezi dvěma prastarými kamennými kvádry,
které mi sloužily jako přístřešek, a vstoupili jsme do jasného slunce,
jehož záře na nás dopadala z jasného nebe přes spleť holých větví. Vů-
bec jsem si to nepamatoval, ale patrně jsem tam naši prchající družinu
v deliriu dovedl poté, co mě Evadine zachránila pod hradbami hradu
Ambris. Jako v mnoha jiných předpohromních zříceninách se tam
skvěle mohla ukrýt zbojnická tlupa, ale bobtnající dav Evadininých

příznivců její možnosti už dávno přerostl. Brzy došlo na kácení stromů a stavbu improvizovaných chatrčí pro vojáky kompanie a nové brance, kteří to ráno museli trpět pozornost kaprála Panoše a ostatních suplikantů šermířů.

„Řekl jsem: stůj rovně!“ štěkl Panoš na jednoho vytáhlého kmána, jenž se marně pokoušel nasoukat do první řady neuspořádaného oddílu. „Ty nevíš, co to znamená stát rovně, ty vypatlanej pochcandíro?“

Při pohledu na mužův tupý výraz a vytřeštěné oči jsem skutečně pochyboval, že ho někdy někdo seznámil s ideou rovného stání.

„Mučedníci, ochraňujte nás,“ zamumlal Panoš a vyšklubl chlapovi z rukou píku. „Tohle,“ vysvětlil mu a chytil zbraň svise, „je rovně. A tohle taky.“ Otočil píku o devadesát stupňů a udeřil ho tupým koncem dřevce do prsou tak silně, že odlétl dozadu a strhl s sebou i muže kolem sebe. „Když se nedokážeš v bojové linii postavit rovně, odneseš to víc než jenom naraženým zadkem,“ oznámil mu Panoš. „Vztyk!“

Podobně drsného zacházení se dostávalo i ostatním vojákům, kteří po menších oddílech obsadili okolní mýtiny v hloubi lesa. Nové síly tvořila různorodá směsice nezkušených mladíků, kteří v životě nedrželi v ruce zbraň, ostřílených veteránů i těch, kteří aspoň jednou maširovali jako branci s vévodskou armádou. Měšťanů mezi nimi bylo poskrovnu, vesměs se jednalo o venkovany naplněné hlubokou, byť neobratně vyjadřovanou touhou následovat Oživlou mučednici. V poslední době přišlo i pár duchovních, převážně mladých noviců, kteří to ještě nedotáhli ani na suplikanty. Jestliže rostoucí počet kmánů vyvolával obavy z možné reakce krále, potom příchod odpadlíků od ortodoxní víry mohl jedině zesílit nevoli oficiálních kruhů Úmluvy vůči té, již stále odmítaly uznat za Oživlou mučednici.

Vedl jsem Ayin dál od křiku a nadávání cvičících vojáků, od rozvalin k mělkému potoku. Jeho břehy pokrývala jinovatka a z proudu trčely mechem porostlé kameny. Vykasal jsem si plášť, sedl si na

balvan v meandru potoka a nic neříkal, dokud mi Ayin znovu nedloubla do paže.

„Co budeme...?“

„Počkej,“ řekl jsem jí s očima upřenýma doprostřed potoka, kde z vody vyčníval velký kámen. Chvíli nato přiletěl pták, s třepetáním křídel se snesl na kámen a zobáčkem začal z mechu vydloubávat roztoče.

„Co vidíš?“ zeptal jsem se Ayin.

„Ptáka na kameni,“ odpověděla a nechápavě přimhouřila oči.

„Jakého ptáka?“

„Červenku.“ Přestala mžourat, protože se v ní probudila obvyklá láska ke zvířatům. „Je krásná.“

„Ano.“ Kývl jsem bradou směrem k její brašně. „Popiš to.“

„Co mám popsat?“

„Co vidíš. Ptáka, kámen, potok. Všechno to popiš.“ To byla další ze Sihldiných lekcí, byť jsem se při ní musel spoléhat jen na vlastní paměť, protože v Báni se nenašlo mnoho rozmanitých výjevů, které by stály za popis.

Ayin poslušně zalovila v brašně a vytáhla z ní brk, inkoust, pergamen a kus hladkého prkna, které jí sloužilo jako psací stůl. Při pohledu na tu hrubě otesanou věc se mi krutě zastesklo po mém úžasném skládacím psacím stolku, který jsem ztratil v chaosu při ascarlanském plenění Olversahlu.

Ayin odšpuntovala lahvičku s inkoustem, ale ve tváři se jí zračily pochybnosti. „K čemu to je?“

„Pouhé přepisování slov druhých tě nikdy nenaučí pořádně psát,“ oznámil jsem jí. „Skutečná zručnost přichází s pochopením.“

Znovu zamžourala, sedla si vedle mě, opatrně položila kalamář na dřevěnou desku, aby se nezvrhl, potom do něj namočila brk a začala psát. Jako obvykle jsem ji přímo při psaní opravoval a občas jí vedl ruku, aby písmena správně vykroužila. Rukopis měla stále ještě těžkopádný a kostrbatý, ale v posledních dnech začínal být docela čitelný.

Dnes nad slovy váhala víc než obvykle a brk se nad pergamenem zdrhával velmi podobně jako ten můj, když mi tenkrát Sihlda zadala stejný úkol poprvé. Bezmyšlenkovité učení bylo vždy jednodušší, ale měla-li se Ayin někdy stát skutečnou písarkou, musela se naučit tvořit vlastní slova.

„Červenka sedí na kameni,“ přečetla mi po chvíli lopotného snažení a po rtech se jí při tom rozlil hrdý úsměv. Stále jsem v ní viděl dítě, ale kdykoliv se usmála, připomněla mi, že vyrostla v mladou ženu, a navíc dost pohlednou. To zjištění mě současně zneklidňovalo a rozptylovalo.

„Dobře,“ pochválil jsem ji. „Pokračuj. Popiš ptáka, popiš kámen. A ne jen to, co vidíš. Jaký zvuk vydává potok? Co cítíš ve vzduchu?“

Nějakou dobu jsem sledoval, jak její brk skřípe na pergamenu, ale brzy jsem se v myšlenkách zatoulal zpět do snu. Chtěl jsem věřit, že pohled na neznámé ptáky okloávající mršiny byl jen výplodem mysli, vystavené čerstvému traumatu. Kdo ví, jaký vliv může mít prasklá lebka na mozek uvnitř? Ti ptáci mi však připadali skutečnější a detailněji vykreslení, než by podle mého názoru mohla dokázat vytvořit sužovaná představitost. Erchelova slova navíc obsahovala nepříjemné zrno pravdy, což je podstatně odlišovalo od nesmyslných výroků, jež jinak vyplňují naše snové zážitky. *Zachránil jsi Oživlou mučednici a stvořil svět plný mrtvol...*

Otřásl jsem se, přitáhl jsem si plášť těsněji k tělu a uvědomil si, že si Ayin při práci brouká. Měla příjemný hlas, přirozeně melodický, a broukání občas prokládala krátkými verši. Obvykle to byly nesmyslné popěvky, které skládala s minimálním citem pro rým, ale tentokrát její píseň dávala docela smysl.

„*Tak sbohem všichni, sestry moje, moji bratři,*“ zpívala na novou, ale příjemně tesklivou melodii. „*Sbohem všichni, mí oceloví bratři...*“

„Co je to?“ zeptal jsem se a přiměl ji tím odtrhnout zrak od pergamenu.

„Jen taková písnička,“ pokrčila rameny. „Při práci si zpívám.“

„To sis vymyslela?“

„Vždycky jsem si písničky vymýšlela. Už odmala. Máma měla ráda, když jsem jí zpívala.“ Maličko se zachmuřila. „Míň se zlobila, když jsem zpívala, tak jsem zpívala hodně.“

Ukázal jsem na pergamen. „Zapiš si to. To, co jsi právě zpívala.“

Pochybovačně se zamračila. „Nevím, jak se všechna ta slova píšou.“

„Já ti to ukážu.“

Zprvu její ruka váhala ještě víc než obvykle, ale brzy se do toho dostala, jako by našla sebevědomí a jistotu. Při psaní si verše prozpěvovala. „Protože teď stojíme na prahu bitvy a já vím, že můj osud bude zpečetěn...“

„To je všechno?“ vyzvídala jsem o něco později, když verši zaplnila celý list.

„Všechno, co si pamatuju.“

„Jak to nazveš? Dobrá píseň musí mít název.“

„Bojová píseň, protože jsem si její kousky začala zpívat po Poli zrádců.“

„To je trochu moc předvídatelné.“ Vzal jsem jí brk z ruky a nad její verše připsal název a všechna jeho písmena ozdobil.

„Osud válečníka,“ přečetla Ayin a našpulila rty v němém opovržení.

„Je to poetické,“ ohradil jsem se a do hlasu se mi vloudilo mírné podráždění, což ji očividně pobavilo.

„No když myslíš.“

Při pohledu na její potouchlý úsměv jsem se zamračil. Přemýšlel jsem, jestli ji nemám napomenout, ale když jsem zaslechl, jak někdo zdálky volá moje jméno, rychle jsem na to zapomněl. Krátce nato vyšel z lesa mladý muž, celý rudý pospíchal k nám, když vtom zakopl o kořen, div že se jak široký tak dlouhý nerozplácl o zem. Jako mnoho bývalých suplikantských noviců, kteří zběhli pod Evadinin prapor, byl i Eamond Astier dítě města, a ne venkova. Tito zapálení, ale mnohdy zhýčkaní mladíci se v novém lesním domově pohybovali, ať už ze strachu nebo neznalosti, nesmírně nemotorně.